

Arrest

nr. 124 634 van 23 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ugandese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 november 1979, te Luwero (Uganda). U liep school in de kostschool 'Saint Francis' te Kawempe, waar u uw vriend (M.) leerde kennen, met wie u een homoseksuele relatie begon. Wanneer u 20 jaar oud was, hield u op met schoollopen, daar u uw opleiding niet kon voltooien uit geldgebrek, en werkte u als kapper in een haarsalon. In het jaar 1999 had u gedurende één maand een relatie met (J.B.). Deze beviel op 27 juni 2000 van uw dochter (L.N.). Na uw relatie met (J.) besefte u dat u geen relatie kunt hebben met een vrouw. In het jaar 2006 leerde u uw tweede homoseksuele partner, (C.H.), kennen. U en (C.) hadden een homoseksuele relatie tot het jaar 2008, wanneer u op een feestje (P.) leerde kennen. (P.) vertelde u over (C.)'s reputatie, en u besloot de relatie met (C.) te beëindigen. U begon daarna een homoseksuele relatie met (P.). U kende problemen met het huren van een huis, daar u steeds uw huis werd uitgezet

omwille van uw levensstijl, en de homoseksuele relaties die u onderhield. In het jaar 2010 kocht u uw eigen stuk land, en besloot u een eigen huis te bouwen, teneinde toekomstige problemen bij het huren van een huis te vermijden. In oktober 2010 kwam een vertegenwoordiger van de lokale raad van de buurt waar u woonde, samen met politieagenten naar uw huis. Ze deelden u mee dat u als verdachte op een lijst voorkwam, en u werd gearresteerd, net als drie andere personen. U werd ondervraagd en na enkele dagen werd u meegedeeld dat u gearresteerd werd op beschuldiging van homoseksualiteit. U ontkende deze aantijging, maar er werd niet naar u geluisterd. U bleef gedurende twee maanden in de gevangenis, en u poogde hen steeds te overtuigen dat u geen homoseksueel bent. Wanneer uiteindelijk uw dochter naar de politie gebracht werd, waarmee u wenste aan te tonen dat u niet homoseksueel was, liet de politie zich omkopen, en lieten ze u vrij. In Kawempe, waar u woonde en een huis bouwde, waren de mensen er evenwel van op de hoogte dat u op beschuldiging van homoseksualiteit werd gearresteerd, en u werd verbaal aangevallen, en gediscrimineerd door de andere buurtbewoners. U ging daarop klacht indienen bij de voorzitter van de lokale raad, maar deze zei u dat hij informatie kreeg van de politie dat u homoseksueel bent, en hij u niet kan helpen. U werd een tweede maal gearresteerd in februari 2012, wanneer u op een feestje voor homoseksuelen was waar de politie binnen viel. U werd naar een voor u onbekende plek gebracht, waar u ondervraagd werd, en fysiek en mentaal gemarteld. U werd er ook gedwongen om seks te hebben met een lesbische vrouw, alsook met een andere man. Nadien werd u overgebracht naar de gevangenis Ruriza. U benaderde er op een dag een bewaker, aan wie u om hulp vroeg. Deze bewaker vroeg u om geld – 1,2 miljoen Ugandese shilling. U legde aan deze bewaker uit waar hij uw homoseksuele partner (P.) kon terugvinden, en zei dat hij het geld bijeen kon brengen. U werd uiteindelijk vrijgelaten, zes maanden na uw arrestatie, nadat (P.) een bedrag van 75 000 Ugandese shilling betaalde. U dook daarna gedurende een maand onder in het huis van (P.), en u zou 's nachts heimelijk naar uw huis gaan kijken om te zien hoe de bouw vorderde. Een vriend van u raadde u daarna aan uw situatie te gaan uitleggen bij de lokale raad van Kawempe, om de situatie te bedaren. De chieft zei u dat u niet welkom was, en de buurtbewoners wilden dat u weg ging. U besloot evenwel te blijven en af te wachten, en u ging afwisselend naar het huis van (P.) en naar uw eigen huis. U vond op een dag uw twee honden vergiftigd terug bij uw huis, en de mensen in Kawempe meden u en beschuldigden u ervan kinderen te betrekken in homoseksuele activiteiten. Op 22 december 2012 moest u, in uw hoedanigheid van kapper, naar een trouw, waar u samen met (P.) naar toe ging. U ging daarna, rond 2u 's nachts, samen met (P.) naar uw huis te Kawempe om er te gaan slapen. Rond 6u 's ochtends werd u wakker, hoorde u kabaal, en zag u dat er veel mensen aan het hekken van uw huis stonden, die u uitscholden en met stenen smeten. Ze riepen dat de homoseksuelen gedood moesten worden. U maakte daarop (P.) wakker en zei hem dat jullie moesten vluchten. (P.) liep weg langs het hekken achteraan het huis, en u verschool zich in een septische tank. (P.) werd echter gegrepen door de menigte, en u hoorde hoe hij werd gedood. U bleef zich verschuilen in de septische tank tot rond 22u 's avonds. Daarop liep u naar een bevriende kerel in uw dorp, die u uitlegde dat er de dag voordien een kind gedood werd in het dorp, wiens tong, testikels en penis afgesneden werden en op het dak van uw toilet werden gelegd. De buurtbewoners hadden nadien de politie gebeld, die met behulp van speurhonden, de lichaamsdelen op het dak van het toilet van uw huis, teruggevonden had. Uw vriend zei u dat u moest weglopen, en gaf u geld en kleren. U liep daarop naar Luwero, om er te schuilen in het huis van uw moeder. Nadat u een vijftal maanden in Luwero verbleven had, kwamen uw broers er evenwel uw moeder opzoeken, vertelden dat u homo bent, en maakten er kabaal, waardoor ook de buurtbewoners te Luwero op de hoogte kwamen van uw homoseksuele geaardheid. U vluchtte daarop terug naar Kampala, en ging naar een vriend, die bereid was om u geld te geven. Dit geld moest opgehaald worden in een 'trade shop' te Kawempe, en u vergezelde uw vriend naar daar. Wanneer u buiten aan het wachten was, werd u herkend door enkele kerels op een motorfiets, die u begonnen te achtervolgen. U liep weg en wist aan uw belagers te ontkomen door naar enkele politieagenten te lopen. U werd gearresteerd en na drie dagen opgesloten op een voor u onbekende plek, waar u opnieuw aan folterpraktijken werd blootgesteld. Nadien werd u overgebracht naar de gevangenis van Chigo, waar u niemand mocht contacteren, noch het recht kreeg op juridische bijstand. Wanneer een van de gevangenen de gevangenis mocht verlaten, gaf u deze het telefoonnummer van een zekere (I.M.), met de vraag of hij deze persoon kon contacteren met de vraag om u te helpen. (I.) contacteerde een zekere Coach, die u in de gevangenis opzocht. Deze persoon was bereid om u te helpen voor een bedrag van 16 miljoen Ugandese Shilling, geld dat u bijeen kreeg door de verkoop van uw huis. U werd later door de politie vrijgelaten, en overgeleverd aan Coach. Deze regelde uw vlucht uit Uganda, en u verliet Uganda op 1 oktober 2013 per vliegtuig, met valse documenten die Coach u bezorgde. U kwam aan te België op 2 oktober 2013, en u vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 21 oktober 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid –en relaties, absoluut niet aannemelijk heeft weten te maken

Gevraagd op welke leeftijd u zich voor het eerst seksueel aangetrokken voelde tot mannen, antwoordde u dat u het niet meer weet, en voegde u er vaagweg aan toe dat **het er reeds was sinds uw geboorte** en u steeds bij jongens wou zijn sinds u seksuele activiteiten begon (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd **wanneer u zich daar dan van bewust werd** antwoordde u **eerst 1991, en wijzigde daarna meteen zelf uw verklaring door te stellen dat u 1999 bedoelde**. Gevraagd wat u dan opmerkte, en wat er veranderde, antwoordde u **dat u toen voor de eerste keer seks had met (M.) – hoewel u, eerder tijdens het gehoor op het CGVS, verklaarde dat u pas in het jaar 2001 een relatie begon met (M.)** (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U opnieuw, ter verduidelijking, gevraagd wanneer u van zichzelf begon op te merken dat u zich seksueel aangetrokken voelde tot andere mannen, antwoordde u **dat u nog op school zat** (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd of u daarover kunt vertellen, antwoordde u weinig verhelderend en uiterst beknopt, dat u schoolliep in een kostschool, **steeds aangetrokken was tot jongens, en u niet geïnteresseerd was in meisjes**. Gevraagd of het tijd in beslag nam om zich te realiseren dat u tot jongens was aangetrokken, dan wel of dat snel verliep, en u aangemoedigd daarover wat meer te vertellen, antwoordde u – **geenszins coherent met uw eerdere verklaringen – dat het een tijd duurde vooraleer u het wist, u het uittestte met een vrouw, en u dan ontdekte dat u meer op uw gemak bent bij mannen**. Gevraagd of u dat dan moest testen, wijzigde u uw antwoord, en verklaarde u dat u wou zien of u kon samen zijn met een meisje, en u de mensen anders wou doen denken over u, daar er op school veel intimidatie was vanwege de medestudenten gezien **het geweten was dat (M.) homo was, en zij jullie relatie zagen en jullie lastig vielen**. Gevraagd of u, voor dat u (M.) leerde kennen, reeds van uzelf wist dat u zich tot andere jongens aangetrokken voelde, en u dus mogelijks homo was, antwoordde u uiterst vaag dat u jong was, u steeds samen was met jongens op school en u dan ook geen relatie met een meisje kon hebben. U erop gewezen dat alle jongens die schoollopen in een kostschool voor jongens, vooral met jongens omgaan, en **opnieuw gevraagd wanneer u uw eigen gevoelens, van aantrekking tot jongens, begon op te merken, en begon te beseffen dat u mogelijks homoseksueel was, antwoordde u – opnieuw een antwoord gevend dat volledig tegenstrijdig is aan uw eerdere antwoorden – dat u in 2006 ontdekte dat u meer geïnteresseerd was in mannen dan in vrouwen**. Gevraagd of u dan voor 2006 niet besepte homo te zijn, antwoordde u, opnieuw uiterst vaag en volkomen tegenstrijdig aan uw verklaring dat u in 2006 ontdekte dat u meer in mannen dan in vrouwen was geïnteresseerd, dat 'er geen reden was om te twifelen', u in 2006 een stabiele relatie begon, en u steeds aangetrokken was tot mannen, wanneer u seks begon te hebben met mannen. **U opnieuw gevraagd wanneer u dan voor het eerst begon te beseffen dat u seksueel aangetrokken was tot andere mannen**, antwoordde u dat, wanneer u uw gevoelens van aantrekking begon op te merken, u seksueel actief werd, en dat **in 1999 à 2000** was (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd of u, **vóór uw relatie met (M.)** (met wie u uw eerste homoseksuele betrekkingen had), reeds gevoelens ervoer van seksuele aantrekking tot andere jongens, antwoordde u **'dat het daar was'**, maar u het nog niet aan iemand anders gezegd had. Even later tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer **dat u ontdekte seksueel aangetrokken te zijn tot mannen, nadat u seks had met (M.)**. Nadat u gevraagd werd of u dan pas ná dat u voor het eerst homoseksuele betrekkingen had, besepte dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, **wijzigde u opnieuw uw antwoord en verklaarde u vaagweg dat u zich al aangetrokken voelde tot mannen wanneer u jong was** (zie gehoorverslag CGVS, p 22). **U opnieuw gevraagd wanneer u dan van zichzelf opmerkte dat u zich seksueel aangetrokken voelde tot andere jongens, en gevraagd die vraag gewoon te beantwoorden, antwoordde u – wederom een nieuw antwoord gevend – dat u zich sinds 2002 uw gevoelens realiseerde**. Gevraagd of dat dan na uw relatie met (M.) was, antwoordde u bevestigend. **Het dient reeds te worden opgemerkt dat de veelheid aan inconsistente en wijzigende verklaringen betreffende de bewustwording van uw ontluikende homoseksualiteit, ernstig en fundamenteel afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid.**

Gevraagd te **vertellen hoe u uw gevoelens begon op te merken**, antwoordde u – niets verhelderend – dat u in een kostschool was en u steeds tot jongens aangetrokken was (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd of dat tijd in beslag nam of niet, en u aangemoedigd wat meer te vertellen over hoe dat allemaal ging, antwoordde u, weinig verhelderend, dat het een tijdje duurde. Opnieuw gevraagd hoe u van zichzelf opmerkte homoseksueel te zijn en aangetrokken te zijn tot andere mannen, u aangemoedigd daarover vrij te vertellen, en bij wijze van voorbeeld gevraagd hoe u het u begon te dagen dat u op mannen viel, en hoe u zichzelf voelde bij dit ontluikende besef,

antwoordde u dat het voor u op school, met betrekking tot uw eerste relatie, allemaal normaal was, en u pas begon te beseffen dat u een probleem had, wanneer u geïntimideerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.20). U verklaarde verder dat, voor de intimidaties, uw arrestaties en de druk vanwege (J.), **alles normaal was voor u, u zich tot hetzelfde geslacht aangetrokken voelde, en u daar geen problemen mee had. Gevraagd of u dan, voordat er druk op u werd uitgeoefend, niet besepte dat homoseksualiteit onderwerp van taboe is in Uganda, en het er niet aanvaard wordt, antwoordde u dat u dat niet wist, er nog niets was gebeurd toen, en het normaal was voor u.** U herinnerd aan uw verklaring dat u reeds op school werd gepest, en (M.) werd geïntimideerd omdat hij homo was, antwoordde u bevestigend, en voegde u er – geenszins relevant, en volkomen tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen – aan toe dat er toen nog geen seks was, en het gewoon plagen was. Eerder tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel dat “In school, er was daar ook veel oppositie en intimidatie van medestudenten. (M.), ze kenden hem, dat hij homo was, was geweten. Niemand werd gearresteerd, maar andere kinderen, ze zagen onze relatie en vielen ons lastig” (zie gehoorverslag CGVS, p.19). In een poging verder te peilen naar enig teken van doorleefde ervaring, als homoseksueel opgroeiend, levend en werkend in een homofobe maatschappij als de Ugandese, gevraagd wat u allemaal dacht over de gevoelens die u van zichzelf gewaar werd, antwoordde u – opnieuw uiterst vaag en beknopt – dat u niet weet of het dan normaal was, maar al uw gevoelens uitgingen naar personen van hetzelfde geslacht. Gevraagd of u gewoon kunt vertellen over de manier waarop u dit alles bij zichzelf ontdekte, gezien zo iets een grote ontdekking is die een bepalende impact zou hebben op uw verdere leven, en opnieuw gevraagd welke gevoelens u hierbij allemaal ervoer, wat er allemaal in u omging, en welke gedachten u daaromtrent allemaal had, antwoordde u, **uiterst beknopt en geenszins een antwoord biedend op de u (meermaals) gestelde vraag, dat het ‘ok’ was voor u wanneer u samen was met (M.) en u het niet abnormaal vond** (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U de vraag opnieuw gesteld, antwoordde u wederom dat het ‘ok’ was voor u, en u zich meer tot jongens, dan tot meisjes, aangetrokken voelde. U tot slot nogmaals gevraagd te proberen op deze vraag te antwoorden en te beschrijven hoe u zich bewust werd van uw geaardheid, hoe u daar in het begin mee omging, en welke gedachten in u omgingen, kwam u opnieuw niet verder dan een **vaag en ontwijkend antwoord**, en verklaarde u dat u na uw relatie met (M.) alleen was, en ‘al uw gedachten en gevoelens steeds naar hetzelfde geslacht gingen’ (zie gehoorverslag CGVS, p.22). **Bovenstaande verklaringen doen verder afbreuk aan de reeds ernstig en fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid –en relaties. Immers, u bleek helemaal niet in staat om nog maar enigszins aan te geven hoe u zich van uw ontlukende homoseksualiteit bewust zou zijn geworden en hoe u daarmee omging, geeft steeds uiterst vage en ontwijkende antwoorden, en legde voorts verklaringen af die helemaal niet coherent zijn met uw eerder afgelegde verklaringen – zoals uw verklaring niet op de hoogte te zijn geweest van het taboe dat rust op homoseksualiteit wanneer u nog schoolliep en het allemaal ‘normaal’ te hebben gevonden; hoewel u eerder had verklaard dat het geweten was in school dat uw partner (M.) homo was, jullie omwille daarvan werden lastiggevalen, en u net daarom een relatie poogde aan te gaan met een vrouw [(J.)]** (zie gehoorverslag CGVS, p.19).

Het dient dan ook vastgesteld dat het geheel aan bovenstaande verklaringen geenszins overtuigt, en getuigt van een manifest gebrek aan doorleefde ervaringen. Immers, ondanks de talloze en verscheidene vragen die u gesteld werden – in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging bij het besef homoseksueel te zijn, bij het besef dat u anders was dan de meeste andere jongens van uw leeftijd, dat uw homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Uganda, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden – komt u telkens niet verder dan geenszins concrete, vage, oppervlakkige, niet doorleefde, ontwijkende, veelal nietszeggende en incoherente verklaringen, die allerminst getuigen van doorleefde ervaringen. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – homo-zijnde in Uganda – of om te getuigen van wat u dacht, en wat hierbij door u heen ging (concrete negatieve dan wel positieve gevoelens), getuigt van een manifeste onwetendheid en onvertrouwdheid met de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend, levend en werkend in een homofobe maatschappij als de Ugandese, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Het geheel van de door u afgelegde verklaringen met betrekking tot de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid getuigt dan ook van een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen.

Afgezien van het feit dat de hierboven gedane vaststellingen, reeds volledig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid, kunnen nog

enkele verklaringen uwentwege opgemerkt worden, die deze hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid, verder bevestigen.

Gevraagd of u – nadat u in het jaar 2010 vrijkwam nadat u twee maanden in de gevangenis zat – u nog steeds uw relatie met (P.) had, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd of jullie elkaar dan wat minder zagen, dan wel op andere plaatsen afspraken met elkaar, antwoordde u dat jullie vaak zouden afspreken. **Gevraagd of er iets veranderde, dan wel of jullie maatregelen namen, gezien u net twee maanden in de gevangenis gezeten had op beschuldiging van homoseksualiteit, antwoordde u dat er niets veranderde.** U erop gewezen dat u gearresteerd werd en de politie wist dat u homo was, en gevraagd of (P.) en u dan geen plannen maakten opdat zoiets niet meer zou gebeuren, en jullie relatie geheim zou blijven, antwoordde u – **geenszins een antwoord biedend op de u gestelde vraag** – dat jullie alles in het geheim deden. Gevraagd wat het plan dan was, gezien u opgepakt werd en de mensen het wisten, antwoordde u ontwijkend dat niets u zou veranderen. U verklaarde verder dat u, **nadat u vrijkwam na uw tweede arrestatie in 2012, naar (P.) ging, en daar een maand verbleef** (zie gehoorverslag CGVS, p.16-17). Gevraagd wat u nadien deed, verklaarde u dat u **terugging naar uw huis te Kawempe** (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd waarom u terug ging, gezien dezelfde problemen er nog steeds zouden zijn, antwoordde u – **allerminst overtuigend** – dat u dacht dat ze het niet zouden weten dat u gearresteerd werd en uw huis nog niet af was. U voegde eraan toe dat u zich zelfs in het huis van (P.) steeds verstopte. Gevraagd waarom u dan terugkeert naar de plek waar u reeds tweemaal gearresteerd werd, antwoordde u dat het uw huis was. U erop gewezen dat u uw leven riskeerde door terug te keren, en opnieuw gevraagd waarom u zoiets deed, antwoordde u dat het uw project was om uw huis af te werken, voordat u het zou verkopen. Gevraagd waarom u (P.) op 22 december 2012 naar uw huis te Kawempe meenam om er de nacht door te brengen – gezien uw verklaringen reeds tweemaal gearresteerd te zijn geworden te Kawempe, de tweede keer slechts door middel van omkoppingen vrijgekomen te zijn, een maand ondergedoken te hebben in het huis van (P.), nadien enkel 'heimelijk' naar uw huis te zijn gegaan, door de voorzitter van de lokale raad aangemaand te zijn geworden om te verhuizen gezien de mensen in het dorp u daar niet wilden, uw honden vergiftigd werden, en u gemeden werd door de andere buurtbewoners die u ervan beschuldigden kinderen te betrekken in uw homoseksuele activiteiten – verklaarde u dat het toen al laat was, het al nacht was en **jullie dan ook niet bang waren**, en jullie soms bij hem, en soms bij u sliepen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd waarom u, na een vijftal maanden ondergedoken te hebben bij uw moeder – nadat u ternauwernood Kawempe wist te ontvluchten nadat uw partner (P.) er werd gedood (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13) – **terugging naar Kawempe**, antwoordde u dat uw vriend er u geld zou geven (zie gehoorverslag CGVS, p.26). U erop gewezen dat u er gekend was en er gezocht werd, antwoordde u niet te weten waarom uw vriend u zei mee te komen naar Kawempe. **U er opnieuw op gewezen dat iedereen u er kent, en uw partner er werd gedood, en opnieuw gevraagd waarom u dan nog naar Kawempe terugkeerde, antwoordde u – allerminst overtuigend** voor iemand die oppert meermaals op beschuldiging van homoseksualiteit opgesloten te zijn geworden, gemarteld en seksueel misbruikt, en in zijn eigen huis aangevallen te zijn geworden door een meute boze buurtbewoners die zijn partner brutaal vermoordden – **dat het op een 3 à 4 kilometer van uw huis was, u niet gedacht had dat u herkend zou worden, en u geen problemen verwachtte.** Bovenstaande verklaringen wijzen op een dermate roekeloos risicogedrag, waarvoor u geen redelijke verklaringen weet te bieden, dat er verder afbreuk gedaan wordt aan de reeds volkomen en fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele geaardheid –en relatie. U verklaarde verder dat (P.) alleen woonde in een huis te Namogongo. Gevraagd of er mensen die in de buurt van (P.) woonden, wisten dat hij homo was, dan wel of ze vermoedens hadden, antwoordde u dat sommige mensen in de buurt het wisten. Gevraagd wie er wist dat hij homo was, antwoordde u dat u de namen niet kent, maar (P.) u soms 'gewoon' zei dat hij mensen ontmoette die dat tegen hem zeiden. Nogmaals gevraagd wie die mensen dan waren, antwoordde u – uw antwoord bijstellend – dat de mensen hem niet echt kenden in de buurt waar hij woonde, de mensen die hem wel kenden voornamelijk in Kampala woonden, en jullie enkel naar (P.)'s huis gingen om te slapen (zie gehoorverslag CGVS, p.18). **Opnieuw gevraagd of er mensen waren, die in de buurt van (P.) woonden, die wisten dat (P.) homo was, dan wel vermoedens daaromtrent hadden, antwoordde u dan weer niet te denken dat iemand het wist.** U voegde er, weinig coherent met uw verklaring gedurende een maand geschild te hebben bij (P.), aan toe dat u daar niet lang in de buurt bleef en u niet weet wie het wel en wie het niet wist. Verder verklaarde u – volkomen tegenstrijdig aan uw eerdere verklaring niet te denken dat er iemand was die het van (P.) wist en dat mensen uit zijn buurt hem niet echt kenden – dat (P.) u zei dat er sommige burens waren die wisten dat hij homo was, en de meeste mensen die daar in de buurt woonden, familieleden waren van hem, en zijn nonkel er de voorzitter was van de lokale raad. Uw manifest tegenstrijdige verklaringen en de manier waarop u steeds uw antwoorden

bijstelt naargelang de u gestelde vragen, bevestigen enkel het hierboven reeds vastgestelde volkomen ongeloofwaardige karakter van de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid. In het begin van het gehoor op het CGVS gevraagd sinds wanneer u een relatie begon met (P.), en jullie een koppel vormden, antwoordde u 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd sinds wanneer in het jaar 2008, antwoordde u het niet precies meer te weten, maar wist u wel aan te geven dat het in de maand augustus was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U later tijdens het gehoor op het CGVS deze vraag opnieuw gesteld, antwoordde u dan weer dat jullie een serieuze relatie begonnen in 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Gevraagd wanneer in het jaar 2009, antwoordde u het niet meer te weten. U erop gewezen dat u oppert een vier jaar durende relatie met (P.) te hebben gehad, en gevraagd of u bij benadering weet aan te geven wanneer in 2009 die relatie begon, antwoordde u dat het 'ergens in het begin van het jaar' was. Zoals hierboven reeds vermeld, zijn ook uw verklaringen wat betreft de door u geopperde homoseksuele relatie met (M.) volkomen tegenstrijdig – zo opperde u eerst dat u deze relatie pas in 2001 begon, en dat die duurde tot 2002, en verklaarde u nadien dat u reeds in 1999 met (M.) samen was, en een eerste keer seks had met hem (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en 18).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid –en relaties. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Uganda, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde kaart van het door u geopperde werk in 'Kalima's Beauty Salon' in het 'Grand Imperial Hotel', dient vastgesteld dat er overduidelijk geknoeid werd met deze kaart. Zo is het plastieken omhulsel opengemaakt, en is het duidelijk dat de – initieel in de kaart aanwezige – pasfoto er uit werd gesneden, om deze met de uwe te veranderen. De sporen van dit knipwerk zijn overduidelijk te zien. De handtekening van de houder van de kaart komt trouwens helemaal niet overeen met de handtekening die u in het kader van uw asielaanvraag hanteert (zie bv. documenten van DVZ die u ondertekende). Binnenin het plastieken omhulsel liet u daarenboven een foto zitten van een vrouw. Er kan dan ook geen enkele authenticiteitswaarde toegekend worden aan deze kaart. Wat betreft het door u, op de Dienst Vreemdelingenzaken neergelegde rijbewijs, dient vastgesteld dat er hierop te lezen valt dat dit rijbewijs een geldigheid heeft vanaf de datum van 7 mei 2013 – een datum waarop u, volgens uw eigen verklaringen, door de politie werd gezocht en u zich verschool bij uw moeder (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Verder dient vastgesteld dat - zo blijkt uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratieve dossier - corruptiepraktijken wijdverspreid zijn in alle niveaus van de samenleving in Uganda, en dat, meer specifiek, bureaucratische en administratieve vormen van corruptie wijdverspreid zijn binnen de Ugandese administraties, waaronder omkopingspraktijken, nepotisme en misbruik van officiële posities. Dit gegeven zijnde, kan het door u neergelegde rijbewijs dan ook niet opgevat worden als een bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een eerste middel de schending aan van artikel 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij citeert de inhoud van dit artikel en geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast inzake asielaanvragen. Verzoeker stelt dat op basis van zijn verklaringen en de neergelegde documenten moet worden besloten dat hij aan deze bewijslast heeft voldaan. Hij legde een werknemerskaart en een rijbewijs neer. Deze stukken vormen een indicatie voor zijn relaas. Verder kon hij alle details geven inzake zijn traumatische ervaringen als homo in Oeganda.

Verzoeker vindt het bevreemdend dat zijn verklaringen als vaag en niet-doorleefd worden omschreven. Dat hij niet kon antwoorden op de vraag wanneer en hoe hij beseftte dat hij homoseksueel was, betekent niet dat hij liegt. Het gaat over menselijke gevoelens waarop niet zomaar een verklaring of tijdstip kan worden geplakt. Verzoeker kon over de feitelijke elementen van zijn relaas, zoals de martelingen en de wijze waarop zijn partner P. werd gedood, wel gedetailleerde informatie verstrekken. Zijn verklaringen ter zake getuigen van een doorleefd relaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) houdt geen rekening met het gegeven dat gevoelens geen feiten zijn die duidelijk en rechtlijnig kunnen worden gegeven en verzoekers verklaringen over de feitelijke elementen in zijn relaas worden niet in rekening gebracht. Aldus werd het voordeel van de twijfel onterecht niet verleend.

2.1.2. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat de stelling dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn homoseksuele geaardheid niet afdoende wordt gemotiveerd. Het CGVS beperkt zich tot de vage stelling dat er een gebrek is aan doorleefde verklaringen en baseert de beslissing op enkele details uit verzoekers verre verleden. Zo begint de motivering met te stellen dat verzoeker eerst verklaarde dat hij in 1999 seks had met M. terwijl hij elders verklaarde dat zijn relatie met M. begon in 2001. Het is perfect mogelijk dat hun eerste seksuele betrekkingen niet onmiddellijk leidden tot een vaste relatie. Van het CGVS mochten meer vragen worden verwacht.

Dat verzoeker een relatie had met een vrouw en hiermee een kind heeft kan ook niet volstaan om zijn geaardheid als leugen af te doen. Het CGVS laat uitschijnen dat het onmogelijk is dat een homoseksueel in een land waar diens geaardheid taboe is onder druk van de maatschappij en om normaal te worden beschouwd een heteroseksuele relatie aangaat.

Voor het overige blijft het betoog van het CGVS beperkt tot de stelling dat verzoeker weinig verhelderende en weinig consistente verklaringen aflegde. De enige conclusie is hier dat het CGVS zelf in de fout gaat door te gemakkelijk bepaalde verklaringen als niet waarheidsgetrouw te bestempelen.

2.1.3. Verzoeker voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het is duidelijk dat hij in Oeganda als homoseksueel risico loopt op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en zelfs de dood. Verzoeker verwijst naar zijn doorleefde verklaringen over de marteling in de gevangenis, naar de Oegandese wetgeving tegen homoseksualiteit en naar enkele persartikels over het risico om als homoseksueel op straat te worden gedood. Het CGVS kan niet afdoende aantonen dat verzoeker geen homoseksueel is.

2.1.4. Verzoeker voegt volgende stukken bij het verzoekschrift: de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* van UNHCR van 1992 (bijlage 2), de *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims* van UNHCR van 16 december 1998 (bijlage 3), een uittreksel uit het gehoorverslag van het CGVS (bijlage 4), de Oegandese *Anti-Homosexuality Act* van 2014 (bijlage 5) en enkele persartikels omtrent de situatie van homoseksuelen in Oeganda (bijlage 6).

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en het niet-betwiste feitenrelaas blijkt dat verzoeker na aankomst in België ongeveer drie weken talmde alvorens asiel aan te vragen. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Verzoeker heeft aldus nagelaten zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk in te dienen en geeft hiervoor evenmin een goede reden; deze houding ondergraaft zijn geloofwaardigheid (cf. artikel 48/6, tweede lid, d) van de vreemdelingenwet).

Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag en de aangevoerde vrees en problemen op zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en relaties.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat en waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid. Waar verzoeker stelt dat de verklaring dat hij in 1999 voor het eerst seks had met M. niet noodzakelijk strijdig is doch perfect kan worden gerijmd met de verklaring dat zij een relatie begonnen in 2001, dient te worden opgemerkt dat dit de bestreden motivering hoegenaamd niet kan ontkrachten. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker, wanneer hij werd ondervraagd over de leeftijd waarop en de periode waarin hij voor het eerst zou hebben beseft dat hij zich seksueel aangetrokken voelde tot mannen en zich bewust zou zijn geworden van zijn ontlukende homoseksualiteit, daarnaast nog een veelheid aan andere wijzigende, inconsistente en frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tevens blijkt hieruit dat hij, wanneer hem werd gevraagd hoe dit bewustzijnsproces in zijn werk ging en hoe hij hiermee omging, tal van uiterst vage, ontwijkende, nietszeggende, niet-doorleefde en incoherente verklaringen aflegde en blijkt gaf van een volledig onvermogen om over te gaan tot enige reflectie over de situatie waarin hij zich bevond en om aan te geven wat hij dacht en wat er in hem omging.

Verzoeker tracht deze vaststellingen ten onrechte te vergoelijken en te minimaliseren door te stellen dat het om onbelangrijke details gaat en dat het gaat over gevoelens, waarop moeilijk een tijdstip of verklaring kan worden geplakt. De gestelde vragen hebben geenszins betrekking op details doch op het kernelement in verzoekers relaas en aanvraag, met name zijn verklaarde geaardheid. Waar nog aangenomen kan worden dat geen exact tijdstip of exacte verklaring op een gevoelsproces kan worden geplakt, kan dit bovendien hoegenaamd niet verklaren waarom verzoeker helemaal niet in staat is om ook maar enigszins aan te geven wanneer en hoe hij zich van zijn geaardheid bewust zou zijn geworden, hoe hij zich hierbij voelde of wat er hierbij in hem omging. Redelijkerwijze mocht van hem worden verwacht dat hij hieromtrent minstens enige duiding zou kunnen geven en dat hij toch enig teken zou kunnen geven van een doorleefde ervaring als homoseksueel, opgroeiend, levend en werkend in een homofobe maatschappij. Verzoeker getuigde echter van dermate verre gaande en manifeste

onwetendheid en gebrek aan vertrouwdheid met de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend, levend en werkend in zulke maatschappij, wordt geconfronteerd bij de bewustwording van zijn seksuele geaardheid, dat aan zijn vermeende homoseksuele geaardheid in het geheel geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid en onderneemt niet de minste poging om deze aan de hand van concrete argumenten of elementen te weerleggen, daar waar op omstandige wijze wordt gemotiveerd (i) waarom de door hem geschetste gang van zaken en opeenvolging van bijzonder roekeloze gedragingen de geloofwaardigheid van zijn vermeende geaardheid en relatie met P. nog verder op de helling plaatst; (ii) hij herhaald en manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of de mensen in de buurt van zijn partner P. al dan niet wisten of vermoedens hadden dat P. homoseksueel was en hij ook in dit kader zijn antwoorden steeds wijzigde naargelang de gestelde vragen; (iii) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het ogenblik waarop hij met P. een relatie zou zijn gestart. De motivering ter zake vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid en relatie en dienvolgens evenmin aan zijn asielrelaas. Aldus kan verzoeker niet worden gevolgd in het betoog dat hij zou hebben voldaan aan de op hem rustende bewijslast en dat aan hem het voordeel van de twijfel zou moeten worden verleend.

Verzoekers verwijzing naar informatie inzake de algemene situatie voor homoseksuelen in zijn land van herkomst en naar de aldaar vigerende wetgeving inzake homoseksualiteit is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde geaardheid en problemen, niet dienstig (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 5 en 6). Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Zulke informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Aan de neergelegde documenten, met name een werknemerskaart en een rijbewijs (administratief dossier, stuk 13), kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens nergens aan de hand van concrete argumenten of elementen worden weerlegd, geen bewijswaarde worden gehecht. Bijkomend kan ten aanzien van deze stukken worden opgemerkt dat zij geen betrekking hebben op zijn asielrelaas en hoe dan ook geen elementen bevatten die afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Gelet op het voorgaande, voldoet verzoeker niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en kan de aangevoerde schending van dit artikel niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS